

My jsme církvev

2.2.2009 07:27 - Glosy - Adam Šůra

Silnější argumentační municí by se pro lidi trpící fóbiemi z katolické církve hledala jen hodně těžko. Papežovo rozhodnutí vzít zpět do církve čtyři exkomunikované biskupy včetně jednoho popírače holocaustu, hned tak něco nepřekoná. Stejně jako bude ještě dlouho nepřekonatelná snaha vrcholných představitelů katolické církve vysvětlit, co že to svatý otec vlastně provedl. Prý mu jde o znovusjednocení církve, návrat exkomunikovaných biskupů je třeba chápat jako „gesto milosrdenství“ a navíc podle církevního práva není popírání holocaustu takový hřích, který by mohl návratu exkomunikovaného katolíka do církve zabránit. Jinými slovy: svatému otci není co vytýkat.

Čtyři biskupové včetně popírače **Richarda Williamsona** se dostali do křížku s církví v osmdesátých letech pro svůj fundamentalismus. Odmítali kde co: od liturgie v národních jazycích až po spolupráci katolíků s jinými náboženstvími. Když se přes církevní zákaz nechali vysvětlit od svého učitele, ultrakonzervativního arcibiskupa **Gabriella Lefebvra**, tehdejší papež **Jan Pavel II.** sáhl po exkomunikaci. Jeho nástupce **Benedikt XVI.** teď ukázal, že má k ultrakonzervativcům blíže, než se předpokládalo. A církev pod jeho vedením začíná pro spoustu lidí čím dál tím víc připomínat spolek podivínů, kteří se řídí podle svých vlastních, okolnímu světu naprosto nesrozumitelných pravidel. Naštěstí církev není jenom klérus.

Jak ukazují reakce věřících – úplných laiků i vzdělaných teologů – mimo hradby Vatikánu není situace v katolické církvi zdaleka tak zoufalá. Petici reagující na Benediktův čin vyvěšenou na stránkách mezinárodního hnutí „My jsme církvev“ (nejaktivnější je v německy mluvících zemích) už podepsaly stovky lidí, mezi nimi i muži a ženy se jmény ověřenými teologickými tituly.

K požadavkům na zrovnoprávnění mužů a žen v církvi, dobrovolný celibát, účast věřících na volbách biskupů a liberálnější sexuální morálku se (měřeno podpisy pod nejrůznějšími manifesty) hlásí v Evropě zhruba jeden a půl milionu katolíků. S oficiálním kurzem církve nesouhlasí, ale zároveň nechtějí svůj konflikt řešit tak, že z církve odejdou. Vsadili proto na osvědčenou disidentskou metodu: hlásí se o svá práva, která jim přiznávají oficiální církevní dokumenty, vydávají stanoviska a požadují dialog s církevním establishmentem.

Ten je zatím úspěšně ignoruje. Odpůrců vlastně není vzhledem k počtu katolíků v Evropě až tak mnoho, jak ale ukazuje zkušenost mnoha disidentských hnutí, pokojný, trpělivý a argumenty podložený požadavek dialogu s mocí může za příhodných okolností přinést nečekané výsledky. Vatikán už přeci jednu svou „sametovou revoluci“ prodělal. Stalo se to před padesáti lety a oficiálně se jí říká II. Vatikánský koncil. Je dost dobře možné, že další taková revoluce je za dveřmi.